

"Els joves són generosos però no saben com donar-se als altres"

Als 14 anys es va traslladar de Jaén al Vendrell (Tarragona), on va trobar feina en un escorxador d'aus. Gabriel Robledillo és un dels tres preveres ordenats aquest 2 de setembre al Santuari de Torreciutat. Als 57 anys s'ha ordenat perquè "falten molts preveres a l'Església" i perquè Déu l'ha cridat.

03/09/2018

Homilia de Mons. José María Yanguas, bisbe de Conca en l'ordenació dels tres fidels de la Prelatura. (en castellà)

Fa 57 anys que va néixer a Jódar (Jaén) i als 14 anys va emigrar amb la seva família a Catalunya. Mn. Gabriel estudià a l'institut Pau Casals del Vendrell i després es va llicenciar en Filologia Hispànica a la Universitat de Barcelona. També assolir el Grau de Ciències Religioses i el doctorat en Teologia Moral i Espiritual a la Universitat de Navarra. La tesis tractava sobre "La creu a Calderón de la Barca". Durant 25 anys ha estat professor de Llengua i Literatura Espanyola i Francesa a una escola de la seva ciutat natal. També ha col·laborat en mitjans de comunicació com Calafell-ràdio,

cadena Ser o en mitjans escrits per parlar, com ell diu, "sempre de temes positius".

Perquè fer-se mossèn ara, amb 57 anys?

M'ordeno sacerdot, perquè falten sacerdots a l'Església, "la collita és abundant, però els segadors són pocs" (Lc, 10,1-12) i perquè m'ha cridat. Hi ha moltes persones que no coneixen Jesucrist. Hi ha hagut un recorregut. Als 14 anys vaig venir amb la família a Catalunya, on vaig començar a treballar en un escorxador d'aus. Més tard vaig conèixer l'Opus Dei, i després de freqüentar durant un temps un centre de l'Obra, em vaig sentir cridat pel Senyor a santificar les activitats ordinàries del cristià i vaig demanar l'admissió a l'Opus Dei. Tenia 19 anys.

Com l'ha cridat?

Jesucrist no m'ha cridat només a mi,
Ell crida cada dia a moltes persones.
Uns accepten la seva crida, i altres la
rebutgen, com el jove ric. Déu vol
fills lliures, no vol esclaus.

Com han rebut la notícia els seus coneguts, familiars...?

Tots els meus familiars i amics han
rebut la notícia amb gran alegria.
Els el que volen és que jo sigui feliç, i
em veuen feliç. Em diuen que tenir
un familiar o amic sacerdot és un
tesor. Ara recordo un company de
feina del Vendrell que em va trucar
per felicitar-me i em va dir: "No crec
en Déu, però resaré per tu, perquè
siguis un bon sacerdot".

D'altres, en broma, em diuen que em
complico la vida a la meva edat,
ordenant-me sacerdot, que hauria
d'haver seguit fent classes i esperar
uns anys, jubilar-me i viure feliç
llegint el diari, passejant, viatjant,
etc.

Ens pot dir alguna cosa del paper de la família, escola, amics en la seva vocació?

Deia sant Josepmaria que el 90 per cent de la vocació la devem als nostres pares. Jo ja els tinc al cel, i des d'allà intercediran per mi davant el Senyor. I el 10 per cent de la vocació li dec a totes les persones que m'he trobat a llarg de la meva vida: família, amics, companys de treball, sacerdots, alumnes, etc. Però vull destacar a una mestra que vaig tenir de petit al meu poble. Ella em va ensenyar a resar l'Àngelus i des de llavors, tinc la seguretat que la Mare de Déu m'ha protegit sota el seu mantell. Reso cada dia per agrair totes aquestes persones que m'he trobat.

Quin paper ha de tenir el sacerdot avui ?

Ser sacerdot avui és ser ministre de Jesucrist, el més important que pot

arribar a ser un home. És ser dispensador dels dons de Jesucrist a les persones que estan al meu voltant. És viure les benaurances amb els més pròxims: amb els que pateixen, amb els pobres, els necessitats, els malalts del cos i de l'ànima, etc. En una paraula, ser sacerdot és ser Crist. Ser pastor de les persones que estan al meu voltant. Hi ha molta feina! I el sacerdot no té horari.

Com poden ajudar cada vegada millor els sacerdots de la prelatura a l'Església? I Com els laics podem ajudar els sacerdots a ser millors sacerdots?

Jo m'ordeno per servir l'Església, com ella vol ser servida. I quan vaig pel carrer, les persones que es creuen amb mi veuen a un sacerdot de l'Església catòlica. En primer lloc els laics poden ajudar resant pels sacerdots. Si els laics resessin pels

sacerdots hi hauria moltes vocacions en l'Església. El sacerdot necessita molta oració. Els laics han de ser conscients que ells també tenen ànima sacerdotal, i veure ànimes en els altres, com les veia Crist. I fruit d'aquest ànima sacerdotal cal parlar als familiars, amics, coneguts de Déu i acostar-los als sagraments. Aquí és on han de col·laborar amb els sacerdots. Els laics no poden administrar els sagraments, però han d'apropar als seus amics i coneguts als sacerdots perquè els rebin. Els apòstols posaven als peus del Senyor dels peixos que havien pescat al mar.

L'Església està cridada a servir tots els homes, i no només els fidels. El Papa parla d'anar a les perifèries, com ho hem de fer?

Quan jo veig una persona,estic davant d'un fill de Déu. No miro si és cristià o no. Per això hi ha tanta feina

a l'Església. Perquè a tots crida el Senyor com a bon Pare.

Els sacerdots podran dedicar una estona al dia a les perifèries. Un sacerdot té molta feina en la seva parròquia o en el seu encàrrec. Els laics tenen més fàcil sortir a les perifèries, perquè estan enmig del món i estan en contacte amb moltes persones, i coneixen les perifèries més que els sacerdots. En el cas de Barcelona, el Braval es dedica als més necessitats del barri del Raval.

L'Església sempre s'ha dedicat als més pobres. Tots recordem Teresa de Calcuta i la seva institució, les diferents ordes i institucions que amb el seu carisma es dediquen a ajudar els més pobres, les monges i religiosos que donen un cop de mà en els hospitals, els missioners repartits per tot el món, etc.

El Papa parla d'una Església 'en sortida'. Demana creativitat. Com fer-ho?

L'amor és creatiu. Els casats per no caure en la rutina inventen cada dia com tractar la seva parella i com sorprendre-la. El mateix passa amb la pastoral. A l'hora de parlar de Crist, els sacerdots i els laics ens hem de posar en el lloc de la persona que ens escolta, i preparar molt bé aquesta homilia, conversa, etc. I fins i tot fer una estona de pregària, parlant amb el Senyor d'aquestes persones preguntant-li què li demana a aquestes persona en concret. No val "el cafè per a tots". Hem d'arribar al cor de les persones. I sobretot, parlar de l'amor de Crist per cada un.

Aquest mes d'octubre del 2018 hi haurà un sínode sobre els joves, la fe i la vocació. Com s'ha de fer per arribar més als joves?

Els joves són el futur de l'Església. Jo crec que per arribar-hi hem de donar-los a conèixer Jesucrist. Ningú que coneix Crist es queda indiferent. Per tant, hem de reflexionar quin Jesucrist estem donant a conèixer a la joventut. Els joves busquen ídols en el futbol, cantants de moda, actors i actrius de les seves sèries favorites. Crist és un altre líder, però no el coneixen. Com el coneixeran? Fent-los veure que Crist està en el company de classe, que necessita un ajut; en l'amic que està malalt; en el conegut al qui se li ha mort un familiar; en el pobre que demana una almoina a la porta de l'Església; en l'avi que no pot fer un encàrrec; en aquesta ONG que es dedica a tenir cura dels nens amb malalties greus; etc.

La joventut del segle XXI és generosa, però desconeixen com donar-se als altres. I després, cal ensenyar-los a resar. És molt important l'oració.

Estem en una societat que hi ha molt soroll, i necessitem moments de silenci per sentir a Jesucrist.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/article/els-joves-son-generosos-pero-no-saben-com-donar-se-als-altres/> (04/04/2025)